

СОЛЕНОТО УЕЛСКО МОРЕ УЕЛСКА НАРОДНА ПРИКАЗКА

Превод от английски: Вера Стоименова, —

chitanka.info

Някога, през едно пъстроцветно лято, когато морето беше още сладководно (и жените бяха жени, и рибите — риби) в една жълто боядисана къща край широкия Уелски път живееха трима братя. Когато пораснаха, Глин ореше земята, Лин ореше морето с кораба си, а най-малкият, Молдуин, ореше само своя път. В края на краищата Глин се замогна и ядеше мед върху хляба си, Лин ядеше ябълки със сиренето си, само Молдуин и неговата жена вървяха по уморителните пътища и делеха сиромашията си по равно. Но когато се случваше да минат покрай жълто боядисаната къща, те се спираха и молеха да им подарят нещо, докато чувствителният нос на Глин просто се разболяваше само от миризмата им.

„Знам какво да правя — каза си Глин най-сетне, — та да се отърва от тях завинаги!“

— Братко — попита той Молдуин, — какво ще ми обещаеш, ако ти дам едно прасенце, все за тебе?

— Всичко, каквото пожелаеш, мили братко. Всичко, каквото пожелаеш.

— Думата ти е дума, затова ето ти обещаното прасенце и иди веднага по дяволите.

— Думата ми е дума — съгласи се Молдуин — и ако извикаш на кучето си, което ме е захапало за крака, няма да те безпокоя повече.

През целия ден Молдуин и жена му вървяха нагоре и надолу по страната с прасенцето, завързано за връвчица след тях, и търсеха „по дяволите“. Привечер те пристигнаха до осветената врата на една колиба, наречена Картреф (Къща) и видяха един старец с дълга бяла брада. Той се разхождаше из градинката във вечерния хлад и по панталоните и коженото елече приличаше на овчар.

— Добър вечер — казаха те учтиво, — не сте ли вие случайно Подяволите?

— Напротив — отвърна старецът. — Аз едва ли имам приятел в света, но ако търсите господин Дявола, той е мой много стар познат и сигурно ще го намерите в къщата, която се нарича Пъкъл долу в дъното на долината. Най-голямото му удоволствие е месо на шиш и не мога да се стърпя да не ви кажа, че като види вашето прасенце, той ще направи всичко, за да ви накара да му го продадете. Но ако се вслушате в съвета ми, драги, не му го давайте, ако не вземете в замяна ръчната мелничка, която стои зад вратата на кухнята. Тя не е обикновена

мелничка, а мели нито бавно, нито пък съвсем малко всичко, каквото пожелаете. Ако на връщане пак минете по този път, ще бъда много щастлив да ви покажа как се пуска.

Те му благодариха и се спуснаха през сенките на долината, докато стигнаха голямата къща Пъкъл и почукаха на вратата на господин Дявол. Тя се отвори веднага и те видяха приятелите и слугите на господин Дявола. Едни им крещяха да се махат, други ръчкаха огъня с носовете си, а трети вече измерваха угоеността на прасенцето и докато го гледаха, лигите им течаха. Господин Дявола веднага им предложи хиляда години живот за прасенцето.

— Хиляди благодарности за това — каза Молдуин — и за вашето сърдечно посрещане. Но аз и моята жена сме пестили дванадесет месеца и един ден, за да имаме това прасенце за новогодишния обед, а сега е вече средата на лятото. Но — добави бързо той, като жена му го сбута — понеже аз съм най-мекосърдечният жив човек и сляп като прилеп, когато става дума за собствените ми интереси, за да не ви разочаровам, ще ви дам прасето така, без пари, но в замяна на ръчната мелничка, която стои зад вратата на кухнята.

Ала господин Дявола не искаше и да чуе. Вместо това той предложи на Молдуин най-съкровено желанието на сърцето си — място в управлението, отрова за неговите по-малко известни роднини и коса за плешивото теме на главата му.

— Но аз обичам моите роднини — възпротиви се Молдуин.

— Това не е плешивост, а понеже светлината пада така — усмихна се предвзето жена му. — Мелничката, или нищо!

В това време вратата започна да се плъзга от слюнки, а слугите крещяха:

— Прасе! Дай ни прасе! Прасето, или загиваме! — Така че господин Дявола трябваше да промени решението си и в края на краищата да им даде мелничката. През цялото това време малкото прасе стоеше близо до Молдуин и неговата жена и можете да си представите колко квичеше, когато се намери пъхнато под мишницата на господин Дявола.

Молдуин и жена му се върнаха по пътя, докато стигнаха пак при белокосия старец с дългата бяла брада. Докато им показваше как да пускат мелничката и още по-важно, как да я спират, когато е почнала да работи, той все се усмихваше. Двамата едва дочакаха, докато

стигнат морето, и пуснаха мелничката да мели. Първо тя им смели една къща и свеци, за да я осветяват, маса и столове, месо и пиене, и много завивки. „Наистина — казаха си те — това отиване Подяволите свърши много работа!“ И най-накрая те я накараха да им смели нововеничко петле с позлатени шипове и яркочервен гребен, та да ги буди сутрин рано, за да почват наново да мелят. По този приятен начин те живяха до жътва, когато си смляха едно угощение и Молдуин пристигна в жълто боядисаната къща с каруца, впрегната в четири коня. Той покани брат си Глин (този, който ореше земята) да дойде да си похапне с тях. Глин дойде и очите му станаха като чайници, доведе и съседите си и всички те онемяха, като видяха вината, емфието и чиниите от злато, и чашите от бяла моржова кост.

„До вчера нямаха пукната пара да се почешат, а сега са по-богати от продавачите на мляко или от краля!“ — помисли Глин.

— Братко — попита той, — къде по дяволите намери цялото това богатство?

— Зад вратата на кухнята! — отвърна Молдуин със същата прямота и предпазливост. Глин не може да изтръгне от него нито дума повече, докато всички съседи се разотидоха по домовете си. Но братът продължаваше да стои и да го пои с вино и ласкателства. Най-сетне Молдуин му откри тайната на мелничката. Не каза само как спира да мели. И когато падна в пепелта и захърка, брат му грабна мелничката и се заклатушка с нея към жълто боядисаната къща.

— Жено — каза той на сутринта, — искам да слезеш долу при овесената нива край морето и да откосиш първия откос. Решил съм един път аз да се погрижа за обяда.

Щом жената излезе от къщата, Глин сложи мелничката на масата и започна да я разглежда умилено. „Първо — каза си той, — нека първо ми смели момичета, които да наредят и да прислужват на голямото угощение, което смятам да дам. И колкото те са по-хубави, толкоз по-добре!“ Той почука на бирената бъчва, а тя беше почти празна. „Също и бира — помисли си той, — докато бъчвичката прелее“. И после каза високо на мелничката:

*Мелничке, мелничке,
смели ми момичета и пиво,*

*мелничке, мелничке,
смели ми ги тъмни и светли.*

Едва произнесъл думите и едно тъмно момиче изскочи над вълната от силно питие, а после едно светло, после едно мургаво, после едно бяло, кафяво и жълто, а бирата се издигаше, издигаше, докато напълни къщата една педя.

— Стига! — извика той. — Казах стига! Спри мелничке, спри вече! Ей, чуваш ли?

Но мелничката продължаваше да мели и скоро момичетата започнаха да плуват, за да си спасят живота. Най-сетне бирата преля през вратата и прозорците и се спусна бучаща и пенлива към морето. Но пътя настигна жената на Глин и тя едва успя да си вземе дъх, когато бирата я повлече от брега към дълбините заедно с нейния съпруг и момичетата. Момичетата се чувствуваха щастливи, като мишки в сено, защото те не познаваха нищо друго освен течността. Ала Глин и жена му скоро достигнаха скалистото дъно и останаха там, без нито едно мехурче въздух да излезе от устата им.

От къщата си на брега Молдуин чу и видя това вълнение и веднага разбра кой е откраднал мелничката. Тогава той се изкачи на зеления хълм зад жълто боядисаната къща и заповяда на мелничката да спре да мели — първо момичета, после бира. Щом наводнението спря, гой я занесе у дома си. Там поиска да му смели златни плочи, за да светне отдалече къщата му в Уелското море.

На другата седмица неговият брат Лин (онзи, който ореше морето) доплава в залива с червеномачтовия си кораб, натоварен със сол. Той се изненада — но и не остана недоволен, — когато видя, че водата мирише на бира и е пълна с русалки, макар че без време изгуби двама моряка. Скоро той научи съдбата на обитателите на жълто боядисаната къща и очите му станаха големи като люкове. Тогава реши да отиде на гости на брат си Молдуин. „Довчера нямаха пара да се почешат, а сега са по-богати от самохвалците или от адмиралите!“

— Братко — попита го той, — къде по дяволите намери всичкото това богатство?

— Зад вратата на кухнята — отговори Молдуин. Ала брат му го опи с вино и ласкателства, докато накрая му откри тайната на

мелничката, освен как да я спре да мели.

— Ще мели ли сол? — попита Лин.

— Толкова, че да осоли всички океани — увери го Молдуин.

Лин нищо не отвърна, но през цялото време си мислеше какво щастие е за един беден морски капитан да притежава мелничката. Вместо да прави дълги пътешествия през бури и водорасли, за да събира своите товари, тя ще му мели сол. И когато Молдуин падна в пепелта и захърка, той грабна мелничката и се заклатушка с нея към червеномачтовия си кораб и веднага отплава. Щом излезе извън залива Кардиган, той пусна внимателно мелничката на палубата и каза:

*Мелничке, мелничке,
смели ми солена сол,
мелничке, мелничке,
смели ми я веднага.*

При тези думи, мелничката започна да мели сол, докато покри палубата като бял сняг, а екипажът се закатери по червената мачта, за да се спаси. Но колкото по-нагоре се качваха (а Лин се катереше най-високо от всички), толкова по-високо се натрупваше и тя. След време от тежестта на солта корабът докосна скалистото дъно и целият екипаж стана на туршия.

Наскоро след това белокосият старец с дългата бяла брада мина по широкия Уелски път. Той видя русалките във водата и опита солта в морето. „Вярно е — каза си той, — че извършвам по необикновен начин делата си.“ И понеже му се стори, че така е добре, той остави там русалките, а също и мелничката и тя продължава да мели до ден днешен. Затова морето около Уелс е по-солено от другите морета и както знаете, става все по-солено.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.